

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
1.Mf.31.090/2026/5.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a személyesen eljáró **Felperes1** (Cím2.) **felperesnek** a alperesi képviselő (cím7 III. emelet 1., ügyintéző: alperesi képviselő1 ügyvéd) által képviselt **Alperes1** (cím1.) **alperes** ellen jogellenes munkaviszony megszüntetés jogkövetkezményei iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 4.M.70.548/2025/14. sorszámú ítélete ellen a felperes által 15. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 183.300 (száznegyvenháromezer-háromszáz) forint és ÁFA másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 293.280 (kettőszázkilencvenháromezer-kettőszáznegyven) forint fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Ítéleti tényállás

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállás szerint a felperes 2007. június 1. napjától állt az alperes alkalmazásában közalkalmazotti jogviszonyban, utolsó munkaköre egyetemi tanár volt. A felperes ezen főállása mellett az Intézménylen volt foglalkoztatva oktatóként mellékállásban. A felperes az akkreditációs nyilatkozatát 2008. november 12-én az alperesnél adta le, így a működési feltételek mérlegelése szempontjából a felperes az alperesnél volt figyelembe vehető. A felperes munkaköri feladatai közé tartozott a

magyar és angol nyelven történő oktatás, a doktorandusz hallgatók témavezetési feladatainak ellátása, a vizsgáztatás.

[2] Az Intézmény1 2022. évben pontosan meg nem határozható időpontban felkérte a felperest a Intézmény2 vezetésére. A felperes beszélgetést kezdeményezett a dékánnal 2022. július 7-én, ahol beszámolt a felkérésről és arról, hogy ezt el kívánja fogadni. Ekkor elhangzott a dékán részéről az, hogy attól tart, hogy ez a felperes munkaviszonyának a megszűnésével fog járni. A felperes 2022. nyarán a tanszékvezetőt is tájékoztatta a felkérésről. Ezt követően a felperes anélkül, hogy az alperest tájékoztatta volna, közelebbről meg nem határozható időpontban elfogadta az Intézménylen a doktori iskola vezetését és átvitte oda az akkreditációs nyilatkozatát.

[3] 2022. novemberében a tanszékvezető a közalkalmazotti értékelés elkészítése kapcsán megkérdezte a felperest, hogy átvitte-e nyilatkozatát az Intézménylre, aki erre határozott választ nem adott, de úgy nyilatkozott, hogy a megnövekedett feladatai miatt félállásban sem tudna maradni az alperesnél.

[4] 2022. december 20. napján újabb beszélgetésre került sor a felperes és a tanszékvezető között. Ekkor a felperes azt mondta, hogy megnövekedett feladataira tekintettel félállásban sem kíván az alperesnél maradni, mivel a félállás csak szétaprózná az idejét. Ezt követően a tanszékvezető nyomban felkért egy másik kollégát, hogy a továbbiakban ő vegye át a felperes által angol nyelven oktatott tantárgy I. és tantárgy II. tantárgyakat.

[5] Ezt követően, a decemberi beszélgetésre tekintettel a tanszékvezető 2023. január 12-én, csütörtökön e-mailben azt kérte a felperestől, hogy a jogviszony megszüntetéséhez küldjön egy hivatalos levelet a dékánnak, őt is másolatban megjelölve.

[6] Másnap, 2023. január 13-án pénteken a felperes egy levelet írt a dékánnak a következők szerint: „Kedves egyéb érdekelt6!

Az Intézmény1 egyik doktori iskolájának vezetése érdekében az akkreditációs nyilatkozatomat a Alperes1 helyett az Intézménylen adtam le. egyéb érdekelt7 szóban közölte velem, hogy az akkreditációs nyilatkozat miatt nem tud/kíván a továbbiakban alkalmazni, mert a tanszék nem fog kapni utánam fejpénzt a gépészkar költségvetésből. Nem értem pontosan, hogy egyéb érdekelt7 milyen levél megírását kéri tőlem. Üdvözlettel, Felperes1”

[7] Ugyanezen a napon a dékán válaszolt a felperes levelére az alábbiak szerint: „Kedves Felperes1! Köszönöm a leveledet!

Tudom, hogy egyéb érdekelt7 ajánlott neked részállást, de nem sikerült megegyeznetek és amellet döntöttél, hogy elhagyod a Alperes1-t. Ezt nagyon szomorúan veszem tudomásul, viszont tiszteletben tartom. Ezt egy rövid levél – akár email – formájában szokás bejelenteni a munkáltatónak, jelen esetben nekem. A munkaviszonyod több módon is megszűnhet, a

leggyakrabbi a közös megegyezés és a felmondás, kérlek a módot is jelezd a leveledben. Mivel utóbbi kölcsönös kötöttségekkel jár, a közös megegyezés gyakorlását javaslom. Ehhez kellene egy dátum is, javaslom a 2023.2.3-at. Üdvözlettel, egyéb érdekelt6”

[8] 2023. január 16-án, hétfőn a felperes azon választ adta a dékánnak, hogy „Kedves egyéb érdekelt6! Köszönöm a tájékoztatást. Igen beszéltem erről a egyéb érdekelt7rel. Az azonban nem derült ki a beszélgetésünkből, hogy félállás esetén járna-e utánam fejpénz a GT3-nak a 366eFt-os professzori fizetés fedezésére. Üdvözlettel Felperes1”

[9] Ugyanezen a napon a dékán válaszolt a felperesnek a következőképpen: „Kedves Felperes1! A szabályok szerint (mivel a nyilatkozatod nem nálunk van) nem kap a Alperes1 támogatást utánad. Kérlek ismét egyeztessetek és alakítsatok ki egy közös, végleges álláspontot. Köszönettel üdvözl, egyéb érdekelt6”

[10] Három nap múlva, 2023. január 19-én a felperes levelet írt a tanszékvezetőnek: „Kedves egyéb érdekelt7!

egyéb érdekelt6 tájékoztatása alapján úgy tűnik, hogy a félállásom csak lyukat ütne a tanszék költségvetésén, miközben ez a tanszéknek semmilyen előnnyel nem járna. Jól értem egyéb érdekelt6 szavait? Üdvözlettel Felperes1”

[11] Másnap, 2023. január 20-án egyéb érdekelt7 az alábbiakat válaszolta a felperesnek:

”Kedves Felperes1! Igen, jól érted. A decemberi beszélgetésünkön említettem Neked, hogy az oktatói (akkreditációs) nyilatkozat átvitele egy másik felsőoktatási intézménybe azzal jár, hogy a személyi pontjaid után járó támogatást, ami tavaly kb. 5M Ft volt, elveszítjük. Ezért mondtam, hogy nem tudlak tovább teljes munkaidős jogviszonyban tartani, úgy, hogy az Intézménylen is teljes munkaidős jogviszonyod van. Ezt egyébként a Alperes1 Humánpolitikai Szabályzat is kizárja. Ezért ajánlottam fel a részmunkaidős jogviszonyt, ami ahogy írod, a tanszéki költségvetésen ütne lyukat, csak a megtartott óráid után járó oktatási pontok jelentenének rá némi fedezetet. Te decemberben határozottan azt mondtad, hogy a részmunkaidős munkaviszony szétaprózza az idődet, annyi feladatod lenne az Intézménylen is, amiben számítanak Rád, hogy nem éri meg neked itt egy részmunkaidős státusz. Jóllehet ez csak szóban történt, de én komolyan vettem és már másnap elkezdtem szervezni, hogy ki fogja átvenni az oktatási feladataidat, illetve januárban kértem egyéb érdekelt9t, hogy jelezze a HR felé a kilépési szándékodat. Üdvözlettel, egyéb érdekelt7”

[12] A levelezést követően a felperes és a tanszékvezető utoljára január 26-án beszéltek egymással. Ekkor a felperes azt mondta, hogy még sincs annyi feladata a doktori iskolában, ezért mégis maradna félállásban. Ekkor a tanszékvezető közölte vele, hogy nem tart rá igényt tekintettel arra, hogy már decemberben felkért egy másik oktatót, aki már a karácsonyi szünetben elkezdte a felkészülést. A beszélgetést követően a tanszékvezető telefonon jelezte a dékán felé, hogy nem kívánja a felperes munkáját a továbbiakban a tanszéken. A dékán megerősítette, hogy ezt jelzi a HR felé.

[13] 2023. február 1-én a dékán egy nyilatkozattételi felhívást küldött meg a felperesnek, ami arról szólt, hogy az Intézménylen további jogviszonyt létesített, ami a munkáltató előzetes írásbeli hozzájárulásával lehetséges. Mivel ennek a felperes nem tett eleget, erre figyelemmel felhívta, hogy nyilatkozzon öt munkanapon belül a további munkavégzésre irányuló jogviszonyairól. Egyben arra is figyelmeztette a felperest, hogy amennyiben nyilatkozattételi kötelezettségének nem tesz eleget a megadott határidőn belül,

közalkalmazotti jogviszonyát érintően további munkaügyi intézkedéseket szükséges kezdeményezni.

[14] A felperes 2023. február 5-én válaszolt a dékánnak, amelyben azt kifogásolta, hogy a dékáni levél egyik állítását sem támasztják alá az iratok és kérte, hogy küldje el részére azon dokumentumokat, amelyek igazolják, hogy nyilatkozattételi kötelezettségének nem tett eleget.

[15] 2023. február 15-én a dékán újabb levelet küldött a felperes részére, amelyben utalt arra, hogy a felperes 2023. január 13-án a neki írt levélben akként nyilatkozott, hogy az akkreditációs nyilatkozatát az Intézménylen adta le. Ezt az Intézmény1 2023. február 13-án írásban megerősítette. A levél beidézte a nemzeti felsőoktatásról szóló 2011. évi CCIV. törvény (a továbbiakban: Ftt.) 26.§ (3) bekezdésben, valamint a Alperes1 Humánpolitikai Szabályzatának 23.§ (4) bekezdésében foglaltakat, amelynek a lényege az, hogy egy oktató az intézmény működési feltételeinek mérlegelése során egy felsőoktatási intézményben vehető figyelembe. A dékán egyben felhívta a felperest, hogy három napon belül írásban nyilatkozzon, hogy a 2008. november 12-én kelt Alperes1-t felruházó akkreditációs nyilatkozatát fenntartja-e.

[16] A felperes ezen levélre már nem válaszolt a határidő lejártát követően sem.

[17] A felperes a 2022-2023. tanév második félévében az alperes részére munkát nem végzett, munkavégzésre nem jelent meg, sem a tanszékvezetőt, sem a dékánt személyesen nem kereste. A felperes a második féléves órarendben nem került feltüntetésre, munkaköri leírást nem kapott, továbbá doktorandusz hallgatója sem volt, a szorgalmi időszak végeztével a vizsgaidőszakban sem végzett munkát. Mindezeket a felperes nem kifogásolta sem szóban, sem írásban, sem a munkáltatónál, sem a felettesénél. Az alperes a felperes részére utoljára 2023. április elején utalt félhavi illetménynek megfelelő összeget.

[18] Az alperes 2023. március 9-én kelt felmentést küldött meg a felperes részére, amelynek 2023. március 16. napján történt kézbesítéséről érkezett visszaigazolás az alperes részére. 2023. szeptember elején a felperes a munkáltatói igazolásokat is megkapta postai úton.

Kereset és ellenkérelem

[19] A felperes 2023. szeptember 13. napján keresetlevelet terjesztett elő a bíróságon, melyben a jogellenes közalkalmazotti jogviszony megszüntetésre tekintettel 3.666.000.- forint felmentési időre járó távolléti díj megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Hivatkozásképpen előadta, hogy az alperes írásbeli felmentést nem közölt vele, a felmentésről csupán a postaládájába szabálytalanul begyűrt iratkötegből szerzett tudomást.

[20] Az alperes ellenkérelmében kérte elsődlegesen az eljárás megszüntetését, arra hivatkozással, hogy a felperes a keresetlevelet 2023. március 16-án átvette, ezért a keresetindítási határidőt elmulasztotta, másodlagosan a kereset elutasítását kérte. E körben előadta, hogy az Flt. szerint egy főállású oktató, függetlenül attól, hogy hány intézményben lát el oktatói tevékenységet, egy helyen vehető figyelembe az intézmény működési feltételeinek mérlegelése során. A munkáltató rendes felmondással, illetve felmentéssel megszüntetheti az oktató jogviszonyát, ha az oktató akkreditációs nyilatkozata alapján az intézmény működési feltételeinek mérlegelése során az intézményben nem vehető figyelembe. Erre tekintettel kereste meg az alperes az Intézményt, amely úgy nyilatkozott, hogy a felperes az Intézményben kérte a jogviszonya figyelembevételét. Erre tekintettel hívta fel az alperes a felperest nyilatkozattételre, figyelembe véve az alperes humánpolitikai szabályzatát is, amely szerint az akkreditációs nyilatkozat akkor vonható vissza, ha ahhoz a szervezeti egység vezetője előzetesen írásban hozzájárult. Miután a felperes a megadott három napos határidő alatt a felhívásra nem válaszolt, az alperes jogszerűen szüntette meg a jogviszonyát.

[21] Ezen túlmenően hivatkozott arra, hogy a felperesnek tudomása volt a jogviszonya megszűnéséről, annak okáról és az az ő akaratával egyezően történt, így alaki okokból a jogviszony megszüntetésének jogellenességére alappal nem hivatkozhat. A felperesnek nyilvánvaló tudomása volt arról, hogy az akkreditációs nyilatkozat hiánya a jogviszonya megszüntetését vonja maga után. A jogviszony megszüntetésére objektív okból, az alperes által indokoltan, a felperes által tudottan, sőt az akaratával egyezően került sor. Egyben utalt arra, hogy a felperes nem volt együttműködő a jogviszony lezárásában, a szükséges nyilatkozatokat nem tette meg határidőben, később sem jelezte, hogy nem kapta meg a felmentését, de azt sem sérelmezte, hogy hónapokig nem kapott illetményt és nem érdeklődött az alperesnél a közalkalmazotti jogviszonya sorsáról.

[22] A felperes ezzel szemben állította, hogy nem volt tudomása a jogviszony megszűnésének időpontjáról, módjáról, és vitatta, hogy az az ő akaratával egyezően történt volna. Állította, hogy az csupán a munkáltató egyoldalú döntése volt.

A megelőző eljárás

[23] A Fővárosi Törvényszék 2025. február 18-án kelt 24.M.70.636/2023/35. számú ítéletében a felperes keresetének helyt adott és kötelezte az alperest 3.666.000.- forint kártérítés megfizetésére. Az alperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság 1.Mf.31.067/2025/7. számú végzésében az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat meghozatalára utasította. Megállapította, hogy az alperes a perfelvételi szakban ellenkérelem-változtatást

terjesztett elő, melyben hivatkozott a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 22. § (4) bekezdésére, mely szerint az alaki kötöttség megsértésével tett jognyilatkozat – ha e törvény eltérően nem rendelkezik – érvénytelen. Az érvénytelenség jogkövetkezménye nem alkalmazható, ha a jognyilatkozat a felek egyező akaratából teljesedésbe ment. E vonatkozásban előadta a peres iratokban és a 35. számú jegyzőkönyvben, hogy a felperes a szemeszterben már nem végzett munkát, illetményt sem kapott, de azt nem sérelmezte, és egyáltalán nem érdeklődött a jogviszony sorsáról. A felperes személyes meghallgatása során ezzel részben azonos tényállítást tett, elismerte, hogy márciusra úgy emlékszik, még fél hónapra kapott illetményt, de utána már nem érdeklődött a jogviszony sorsáról (9. sorszámú jegyzőkönyv 5. oldal). A munkavégzési kötelezettségre nézve azonban nem nyilatkozott, sőt, a per során azt állította, hogy végig eleget tett valamennyi, a közalkalmazotti jogviszonyból származó feladatának és kötelezettségének, ezt azonban az elsőfokú bíróság nem vizsgálta. Az Mt. 22. § (4) bekezdése szerinti elbírálás szempontjából szükséges lett volna annak vizsgálata, hogy a felperesnek a fennálló jogviszonyából következően milyen munkavégzési, rendelkezésre állási és egyéb kötelezettsége lett volna.

[24] Előírta a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróságnak az érdemi tárgyalási szaktól kell folytatnia az eljárást, a postást tanúként meg kell idéznie a kézbesítés megtörténte, mint alperesi tényállításra. Ezen kívül nyilatkoztatnia kell a feleket, hogy a felperesnek milyen munkaköri kötelezettsége volt általában és a konkrét esetben is a tavaszi szemeszterben, illetőleg az esetleges nyári szünet alatt, majd ősszel, egészen a keresetlevél benyújtásáig. Külön ki kell térni arra, hogy az egyetemi tanár munkaköre milyen munkaköri feladatokból áll az egyes időszakokban, a felperes esetében ez a korábbi időszakban és a 2023. év folyamán ez miként alakult, meddig tartott volna a felperes munkavégzése, ténylegesen meddig végzett munkát, mi az irányadó szabály a megjelenési kötelezettségre. Amennyiben a felperes a felmondó okiratot nem kapta meg és így nem értesült a felmentési időről, akkor mi alapján jártak el a felek. Pontosan mikor volt az utolsó illetménykifizetés, az milyen összegben valósult meg, mivel magyarázza a felperes, hogy nem érdeklődött a jogviszonya sorsáról. Összességében szükséges annak vizsgálata is, hogy a munkaviszonyból származó egyes jogosultságok és kötelezettségek (rendelkezésre állási, munkavégzési, munkabérfizetési, együttműködési kötelezettség) mikortól nem valósultak meg és milyen okból, a felek között folyamatos volt-e közalkalmazotti jogviszonyból származó szoros, bizalmi kapcsolat, ha nem, akkor az mikor, milyen okból szakadt meg. Az Mt. 22. § (4) bekezdése szerinti feltétel fennállását az arra hivatkozó alperesnek kell bizonyítania, melynek során értékelni kell a közalkalmazotti jogviszonyból származó jogok és kötelezettségek (rendelkezésre állási, munkavégzési, munkabérfizetési, együttműködési kötelezettség) megvalósulását, illetve annak esetleges megszűnését, a szoros, bizalmi kapcsolat fennállását vagy megszakadását, annak okát, a felek közötti korábbi e-mail levelezéseket, személyes megbeszéléseket, szóbeli és írásbeli tárgyalásokat, felszólításokat és azok teljesítését, az eltelt időtartamot, valamint hogy a felperes másik foglalkoztatása miként változott.

Az elsőfokú bíróság döntése

[25] A megismételt eljárást követően az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. A határozat indokolása szerint a postás tanúként történő meghallgatása alapján nem volt megállapítható a felmentő okirat kézbesítése.

[26] Ezt követően az elsőfokú bíróság vizsgálta az alperes Mt. 22. § (4) bekezdésével kapcsolatos hivatkozását. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes egyetemi tanári munkaköre elsősorban oktatói, másodsorban kutatói feladatokat foglalt magában, az oktatói feladatok kapcsán - mivel a felperes egyetemi tanárként dolgozott a tanszéken - hat óra tartására volt köteles. A felperes a tantárgy I. és II. alaptantárgyakat oktatta angol nyelven, valamint magyarul oktatott terméktervezés numerikus módszereit, továbbá szakdolgozatokkal kapcsolatos feladatokat látott el. Ezeken kívül voltak még kontakt órái, valamint a számítógépes laborban tartott órái. Kutatási tevékenységek kapcsán doktorandusz hallgatók képzésében, témavezetésében vett részt, amely minimum heti egyszeri konzultációs kötelezettséget foglalt magában. Ezen túl a felperesnek vizsgáztatnia is kellett, egy tantárgy tekintetében a vizsgaidőszakban három-négy vizsgalehetőséget kellett biztosítania.

[27] Egyezően adták elő a felek, hogy minden szemeszter vonatkozásában készült minden oktatóra egy munkaköri leírás arról, hogy az adott oktatónak milyen munkafadatai vannak. Abban szerepelt a tantárgyak kódja, az oktatás nyelve és minden lényeges adat. Ezen kívül minden félévre készült órarend is, ami a neptun rendszerben volt megtalálható. Az órához hozzárendelésre került az oktató. A felperes az illetményét minden hónap 5. napjáig utalással kapta.

[28] Az Flt. világosan akként rendelkezik, hogy függetlenül attól, hogy hány intézményben lát el valaki oktatói tevékenységet, egy felsőoktatási intézményben adható le nyilatkozat, ami azt jelenti, hogy az intézmény működési feltételeinek megléte mérlegelése során csak azon oktatási intézményben vehető figyelembe. Ez még közelebbről azt jelenti, hogy az egyetem ebben az esetben kap költségvetési támogatást, azaz „fejpénzt” az oktató után, ami megkönnyíti a munkabér kigazdálkodását. Nyilvánvalóan ezen okból rendelkezik úgy a törvény 31.§ (5) bekezdés c) pontja, hogy amennyiben az oktató nem vehető figyelembe, akkor a munkáltatónak lehetősége van a felmentési időre és a végkielégítésre vonatkozó szabályok alkalmazása nélkül megszüntetni az oktató jogviszonyát.

[29] Az alperes Humánpolitikai Szabályzatának 23. §-a „A közalkalmazott adminisztratív kötelezettségei” cím alatt a (4) bekezdésben arról rendelkezik, hogy „Az Egyetemen teljes munkaidőben foglalkoztatott oktató, kutató kizárólag az Egyetemet jelölheti meg a költségvetési támogatás megállapításához és a felsőoktatási intézmény működési feltételeinek mérlegelése során kiadott nyilatkozatához, és azt a foglalkoztatási jogviszonyának fenntartása alatt csak akkor vonhatja vissza, ha ehhez az átfogó szervezeti egység vezetője írásban hozzájárult azzal a nyilatkozatával együtt, hogy tisztában van a nyilatkozat visszavonásának a költségvetési támogatás megállapítása, a szak akkreditációja, illetve a kapacitásakkreditáció kapcsán fellépő következményeivel.”

[30] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperesnek, aki 2007. óta állt az alperesnél főállásban jogviszonyban, és egyetemi tanári rangja van, tisztában kellett lennie az akkreditációs nyilatkozat lényegével és azzal, hogy mit jelent az, ha azt egy másik intézménybe átviszi. A felperes a 9. számú jegyzőkönyvben foglaltak szerint akként nyilatkozott, hogy „Megelőzően nekem a főiskolán is (később Intézmény1) volt ilyen nyilatkozatom, hogy a működés szempontjából a jogviszonyom náluk figyelembe vehető, de amikor az alperes aláíratatta velem ezt a nyilatkozatot, akkor úgy emlékszem, hogy benne volt, hogy az új nyilatkozat aláírásával az előző nyilatkozat vagy semmis vagy hatálytalan, pontosan a megfogalmazásra már nem emlékszem.” Ezen kívül a Humánpolitikai Szabályzat a felperesre is kötelező érvényű volt, így tudnia kellett volna, hogy a visszavonásra csak munkáltatói hozzájárulás esetében kerülhet sor. Ehhez képest az állapítható meg, hogy a felperes a munkáltató előzetes tájékoztatása nélkül adta le az akkreditációs nyilatkozatát az Intézmény1en.

[31] A nyilatkozat leadásának időpontja nem volt megállapítható, azzal kapcsolatban ellentmondásos volt mindaz, ami ezzel kapcsolatban a peranyagban felmerült. A felperes saját nyilatkozata szerint (8. számú jegyzőkönyv) 2022. őszén mondott igent a doktori iskola elvállalására és akkor adta le az akkreditációs nyilatkozatot. Az alapeljárásban 10. sorszám alatt a felperes által becsatolt akkreditációs nyilatkozaton 2023. január 20. napja szerepel dátumként, az alperes által az ellenkérelméhez 5/A/4. szám alatt becsatolt iratban az Intézmény1 arról tájékoztatta az alperest, hogy a felperes az Intézmény1en kérte jogviszonyának figyelembe vételét, azonban a leadás dátumát nem közölte. Az azonban egyértelműen megállapítható volt, hogy a felperes leadta az Intézmény1en az akkreditációs nyilatkozatot és arról csupán januárban tájékoztatta az alperest, az átvitelhez pedig hozzájárulást nem kért, mellyel egyértelműen megsértette a tájékoztatási kötelezettséget.

[32] A felperes nem vitatta a tanszékvezető által elmondottakat abban a tekintetben, hogy novemberben megkérdezte tőle, hogy átvitte-e a nyilatkozatot, amelyre a felperes nem adott határozott választ. A tanú elmondása szerint már ekkor azt is mondta a felperes, hogy egyre több feladat adódik az Intézmény1en, ezért részmunkaidős státuszban sem tudna maradni

az alperesnél. A tanú elmondása szerint már a novemberi beszélgetésen sem tudta, hogy hogyan tud számolni a felperessel a jövőben, de decemberben határozottan úgy nyilatkozott a felperes, hogy félállásban sem tudna maradni.

[33] Az sem volt vitatott, hogy december 20-án került sor a következő alkalomra, amikor a felek között szóba került a jogviszony sorsa. A tanú elmondása szerint akkor a felperes közölte, hogy a részmunkaidős állást sem tudja elvállalni a megnövekedett feladataira tekintettel. A tanú elmondása szerint ez rosszul érintette, mivel a felperes volt az egyedüli, aki azt a bizonyos tárgyat angolul oktatta, ezért, mivel a felperes nyilatkozatát a tanú komolyan vette, azonnal keresnie kellett valakit, aki az oktatást átveszi és aki el is vállalta és már a karácsonyi szünetben elkezdett a második félévre felkészülni úgy, hogy februártól ezt a tantárgyat angol nyelven oktatni tudja.

[34] A felperes vitatta a tanú által elmondottakat, állítása szerint ő nem mondott olyat, hogy félállásban se tudna maradni, ő abbéli szándékát nyilvánította ki akkor is, hogy

nem kívánja elhagyni az alperesi egyetemet. Az elsőfokú bíróság szerint a felperes által előadottakkal szemben a tanú által elmondottakat erősíti a 11/A/1. szám alatt becsatolt levelezés, mivel a decemberi beszélgetés során elhangzottakat erősíti logikailag az, hogy január 12-én azt írta a tanú a felperesnek, hogy „A Alperes1-s jogviszonyod megszüntetéséhez kérek, küldjél egy hivatalos levelet Dékán Úrnak címezve, cc-vel nekem is.” Ezen egy soros levelet nyilvánvalóan azért írta a felperesnek, hogy kezdjenek el intézkedni a jogviszony lezárása érdekében. Ezen levélre adott válasszal „Nem értem pontosan, hogy egyéb érdekelt⁷ milyen levél megírását kéri tőlem”, kezdett „kitáncolni” a felperes a korábbi nyilatkozataiból azzal, hogy úgy tett, mint aki nem érti, hogy miről van szó, ezzel elnehezítve magát a háromszereplős kommunikációt (felperes – tanszékvezető – dékán). Ugyanazon a napon a dékán válaszában utalt arra, hogy úgy tudja, hogy a tanszékvezető ajánlott a felperesnek részállást, azonban nem sikerült megegyezniük és elhagyja a Alperes1-t, amit szomorúan, de tudomásul vesz. Majd azzal folytatta, hogy „Ezt egy rövid levél – akár email – formájában szokás bejelenteni a munkáltatónak, jelen esetben nekem.” Majd a munkaviszony megszüntetésének a módjait vázolta fel a felperes részére, egyben a megszüntetés dátumának 2023. február 3-át javasolta. Erre a szintén világos, egyértelmű dékáni levélre a felperes három nappal később válaszolt úgy, hogy valójában nem annak lényegére reagált, hanem visszatért a „fejpénz” problémaköréhez, mint ami nem világos a számára. Erre a dékán megerősítette, hogy a Alperes1 nem kap utána támogatást, mivel a nyilatkozata nem náluk lesz leadva. Majd azzal folytatta, hogy „Kérek ismét egyeztetéseket és alakítsatok ki egy közös, végleges álláspontot.” Ezt követte a felperesnek a tanszékvezetőhöz címzett levele, amelyben a dékán tájékoztatására utalva azt kérdezte, hogy a félállás valóban „lyukat ütne” a tanszék költségvetésén. Erre válaszul a tanszékvezető január 20-án kelt levelében utalt arra, hogy már a decemberi beszélgetéskor mondta neki, hogy a nyilatkozat átvitele a támogatás elvesztésével jár és mondta neki, hogy nem tudja tovább főállásban tartani, amit a Humánpolitikai Szabályzat is kizár. Ezért ajánlotta fel a részmunkaidős státuszt. „Decemberben határozottan azt mondtad, hogy a részmunkaidős munkaviszony szétaprózza az idődet, annyi feladatod lenne az Intézménylen is, amiben számítanak rád, hogy nem éri meg neked itt egy részmunkaidős státusz.” Ezen tanszékvezetői levélre a felperes a továbbiakban nem reagált. Ezen levélváltás utolsó levele tisztán az alperesi álláspontot támasztja alá, miszerint a felperes nem kívánta a részmunkaidős állást sem fenntartani.

[35] Az utolsó személyes találkozó január 26-án történt meg a tanú és a felperes között. A tanú elmondása szerint a felperes ekkor azt mondta, hogy még sincs annyi feladata, úgyhogy mégis maradna, neki jár egy félállás az alperesnél. A tanú ekkor közölte vele, hogy sem főállásra, sem félállásra nem tart igényt a részéről, egyrészt az akkreditációs nyilatkozat hiánya miatt, másrészt mert nem volt elfogadható a számára, hogy ha felelős tanárként korábban úgy nyilatkozott, hogy a félállást sem vállalja, aminek következtében a tanúnak intézkednie kellett új oktató felől, akkor ebből ne táncoljon vissza. Ezért mondta neki, hogy a félállásra sem tart igényt a továbbiakban és ezen beszélgetést követően a dékánt is felhívta és erről tájékoztatta, aki megerősítette, hogy erről a HR-t értesíti.

[36] A tanú által elmondottakhoz képest a felperes a január végi beszélgetés kapcsán úgy nyilatkozott, hogy ott is sok minden felmerült. „Arról volt szó ezen a megbeszélésen, hogy milyen feladataim lennének a doktori iskolában, de akkor még ezt nem tudtam, úgyhogy akkor ott felmerült, hogy akár főállás, akár félállásban is maradhatnék, vagy pedig a

jogviszonyom megszüntetése iránt intézkedjek. De akkor még én nem tudtam, hogy a munka szempontjából az Intézménylen történő munkavégzés mit takart volna.” A felperes igazolhatóan nem emelt kifogást a munkaviszony megszüntetésével szemben, azonban továbbra sem működött együtt a megszüntetés érdekében. A január végi beszélgetést követően a felperes és a tanú nem beszéltek többet egymással. A következő és egyben zárófejezet a kommunikációban a dékánal való levelezés volt. Ezen levelezésből az állapítható meg, hogy február 1-jén, a tanszékvezető tájékoztatását követően a dékán levelet küldött a felperesnek, amelyben arra figyelemmel, hogy további jogviszonyt létesített a munkáltató előzetes hozzájárulása nélkül, felhívta, hogy nyilatkozzon a közalkalmazotti összeférhetetlenségről öt munkanapon belül, ellenkező esetben közalkalmazotti jogviszonyát illetően további intézkedéseket szükséges kezdeményezni. Bár ezen levél tartalmilag valóban eltér a korábbiaktól, mivel korábban nem további jogviszony engedély nélküli létesítéséről volt szó, azonban a válaszában a felperes ismételten nem a tisztázás irányába terelte a kommunikációt, hanem arra hívta fel a dékánt, hogy igazolja állítását. Ezt követte az utolsó levél, amelyben már az akkreditációs nyilatkozatról volt szó és amelyben felhívta az alperes a felperest, hogy három napon belül írásban nyilatkozzon, hogy fenntartja-e a Alperes1-t felruházó akkreditációs nyilatkozatát vagy visszavonja. Erre a felperes nem válaszolt.

[37] A felperes nem vitatta, hogy a második félévre munkaköri leírást nem kapott, azaz az alperes nem számolt a felperessel akkor, amikor a munkaköri leírások elkészültek. A felperes azt sem vitatta, hogy a második féléves órarendbe nem került bele, azaz semmilyen tárgy oktatásához nem lett hozzárendelve, megtartandó előadást, órát nem kapott. A felperes azt sem vitatta, hogy sem a munkaköri leírás elmaradása, sem az órarendből való kimaradás miatt nem tiltakozott sem szóban, sem írásban. Mindez alapján megállapítható volt, hogy oktatói tevékenységet a második félévben a felperes az alperes érdekében nem végzett. Ami a 2023. második féléves vizsgaidőszakot illeti, a felperes elmondása szerint nem vizsgáztatott, mert nem volt miből. A felperes maga nyilatkozta, hogy doktorandusz hallgatója sem volt a második félévben. A kutatói tevékenység kapcsán a felperes elmondása szerint - bár a beázás miatt nem tudta a 105-ös szobát használni - a könyvtárba folyamatosan bejárt, hogy kutatói tevékenységének eleget tegyen. 2023. nyarán ugyanúgy dolgozott, bejárt kutatni az alpereshez, szabadságra sem ment, mert a nyár a legjobb időszak a kutatásra. Bár a tanszékvezető nem találkozott vele soha a második félév során, nem tudta kizárni, hogy a felperes a könyvtárba bejárt, azonban a kutatói tevékenységet mérő publikációja a Alperes1 affiliációjával nem jelent meg. A per során a felperes nem tudta igazolni azt, hogy kutatói tevékenységét a tanév második félévében az alperes érdekében végzett volna.

[38] A felperes utoljára írlmetényrt 2023. április 4. napján kapott március 16. napjáig bezárólag, a korábbi 733.200.-Ft-os összeg helyett 366.600.-Ft összegben, ami félhavi írlmeténynek felelt meg. Az írlmetény elmaradását sem szóban, sem írásban a felperes nem kifogásolta.

[39] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság szerint a felek között a jogviszony a felek egyező akaratából 2023. február 20. napjától megszűnt. A megszűnés időpontját a bíróság akként állapította meg, hogy az utolsó felhívás közlését, 2023. február 16. napját követő, az abban foglalt három napos határidő leteltét követő napot, azaz 2023. február 20. napját vette alapul.

[40] A jogviszony sorsa tekintetében nem csupán a felperes által a megismételt eljárásban előadottak életszerűtlenségének volt jelentősége, miszerint ő, bár nem volt munkaköri leírása, nem szerepelt az órarendben, nem voltak oktatói feladatai, doktorandusz hallgatója, nem kapott utasítást a felettestől, kutatói munkát az alperes érdekében nem végzett, a vizsgaidőszakban nem vizsgáztatott, nem kapott munkabért sem, mindezeket nem kifogásolta sem szóban, sem írásban, sem a tanszékvezetőnél, sem a dékánnál, de mindezek ellenére folyamatosan bejárt és a könyvtárban kutatott, hanem annak is, ahogy az alapeljárásban nyilatkozott, ami teljességgel ellentétes volt a megismételt eljárásban elhangzottakkal. Az alapeljárásban ugyanis úgy nyilatkozott a felperes (9.sz. jegyzőkönyv), hogy „Én úgy emlékszem, mintha a dékán úr célzott volna arra, hogy a tanszékvezetőmmel ők átbeszélték a dolgokat és a Alperes1 a továbbiakban nem tervezi a foglalkoztatásomat. Úgy emlékszem, hogy azt mondta, hogy el fogja indítani a folyamatot a megszüntetésre és azt le fogjuk zongorázni. Megkérdezte, hogy tudomásul veszem-e a munkaviszonyom megszüntetését, én azt mondtam, hogy nem tudom, hogy van-e ilyen szabály, de ha igen, akkor tudomásul veszem és megkérdezte azt is, hogy nem kívánok-e visszakozni és ismételten leadni a nyilatkozatomat a Alperes1-nél, tehát ottmaradni. Én mondtam a dékán úrnak, hogy nem szoktam visszakozni, de megköszöntem a felajánlását.” Elmondása szerint ez a beszélgetés a február 1-jei írásbeli felhívást megelőzően történt. A felhívást nem értette, de arra válaszolt, a február 15-i levél már egy egész más tartalmú levél volt, de erre már nem válaszolt, mert várta, hogy az előző válaszevélnék lesz majd az a következménye, amit a dékán úr mondott, hogy majd valamilyen módon lezongorázzák a munkaviszony megszüntetését. Elmondása szerint „Közben én dolgoztam az Intézménylen, volt fizetésem és volt elég dolgom is. Az alperestől, márciusra úgy emlékszem, még fél hónapra kaptam illetményt, de utána már nem érdeklődtem náluk a jogviszonyom sorsáról.”

[41] Mindezek alapján az volt megállapítható, hogy a felperes nyilvánvalóan tudta, hogy főállásban csak úgy lehet egy egyetemen, hogy ott adja le az akkreditációs nyilatkozatát, ha más intézményben adja le, akkor megszüntetési lehetősége van a munkáltatónak. Tekintettel arra, hogy a tanszékvezető nem fogadta el az újbóli felajánlkozást, miszerint mégis maradna, és ezzel a dékán is egyetértett, a felperes a magatartásával is tudomásul vette, hogy nem számol vele az alperes a jövőben. Ezt támasztja alá az, hogy nem kifogásolta, hogy oktatói tevékenysége nem volt, munkát az alperes érdekében igazolhatóan nem végzett, március közepétől az illetmény elmaradását sem kifogásolta, a jogviszonya sorsáról nem érdeklődött. Az alapeljárásban a felperes úgy nyilatkozott, hogy várta, hogy „lezongorázzák” a jogviszony megszüntetését. Ez pedig világosan azt mutatja, hogy a felperes tisztában volt a jogviszonya megszüntetésével, abban azonban mégsem működött együtt, a „lezongorázást” csupán a másik félre hagyta, majd elengedte a jogviszonyt.

[42] Amennyiben a felperes 2023. január 20-án adta le az Intézménylen az akkreditációs nyilatkozatát, amely a leadásra a perben felmerült legkésőbbi időpont, abban világosan szerepel, hogy „Tudomásul veszem, hogy jelen nyilatkozat megtételével az Intézménylen vagy más felsőoktatási intézménynél korábban tett nyilatkozat semmisnek tekintendő.”

[43] Ami a felek kommunikációját illeti, a nem egyértelmű kommunikáció nem kizárólag az alperes 2023. február 1-i összeférhetetlenségről szóló levelének köszönhető, hanem elsősorban a felperesnek, akinek a korábbi nyilatkozataival ellentétes, nem világos, értetlenkedő válaszai voltak, amelyek soha nem az egyértelmű, lényegretörő, a jogviszony sorsát véglegesen rendező szándékot tükrözték.

[44] Tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság szerint a jogviszony a felek egyező akaratából megszüntetésre került 2023. február 20. napjától, a bíróság sem a felmentés kézbesítésének, sem annak nem tulajdonított jelentőséget, hogy az alperes április 4. napján még félhavi munkabért átutalt a felperes részére, mivel mind a felmentés, mind az utalás már olyan időpontra esett, amikor a felek között jogviszony nem állt fenn.

Fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[45] Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, kérve elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a keresetnek való helyt adást, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság utasítását új eljárásra és új határozat hozatalára.

[46] Hivatkozásképpen előadta, hogy az alperes az Mt. 22. § (4) bekezdés szerinti feltétel fennállását a tanszékevezető tanúként történő meghallgatásán keresztül kívánta kétséget kizáróan bizonyítani. A tanúvallomás és az alperes szabadság nyilvántartással kapcsolatos nyilatkozata azonban ellentmond egymásnak. Az alperes a nyilatkozatában ugyanis azt állította, hogy a felperes 2023. január 26-31-ig (4 nap), majd február 7-24-ig (14 nap), végül március 1-16. (11 nap) szabadságát töltötte, míg a tanúvallomásban a tanú a felperes munkavégzését hiányolta, miközben arról, hogy a felperes a szabadságát töltötte, szót sem ejtett. A tanú elismerte a közte és felperes között 2023. január 26-án az alperesi egyetemen létrejött személyes megbeszélés tényét, miközben azon a napon az alperes állítása szerint a felperes a szabadságát töltötte. Ezen kívül a dékán 2023. február 16-án kelt nyilatkozattételi felhívásának időpontjában és a nyilatkozattételre előírt három napos határidő teljes időtartama alatt az alperes állítása szerint a felperes ugyancsak szabadságát töltötte, vagyis a felperes írásbeli nyilatkoztatására az idő alatt került sor, amikor a felperes szabadságon volt. Előadta, hogy az alperes nyilatkozata szerint a felperes az általa nem ismert felmentési okiratban szereplő felmentési idő kezdő napjáig napra pontosan az összes, addig még ki nem vett szabadságát felhasználta, mindezt úgy, hogy arról nem is tudott. Mindez ellentmondásban áll azzal, hogy az alperes kifogásolja, hogy a felperes nem végzett munkát, mindkét állítás nem lehet igaz. A tanúvallomás és a nyilatkozat közötti ellentmondást az elsőfokú bíróság teljes mértékben figyelmen kívül hagyta, ugyanis a bíróság érvelése szerint a tanúvallomás és a nyilatkozat két külön ügyszálhoz tartozik. A felperes ezzel kapcsolatban előadta, hogy az elsőfokú bíróság a tanúvallomás időpontjában a két ügyet egyesítve kezelte. Az alperes és a tanú nyilatkozata közötti ellentmondást a 2026. március 16-tól 2026. augusztus 15-ig terjedő időszak tekintetében is tetten érhető, ugyanis az alperes azt állítja, hogy erre az időszakra mentesítette a felperest a munkavégzési kötelezettség alól. Ezzel egyidejűleg a tanú a tavaszi félév tekintetében a felperes munkavégzését hiányolta.

[47] Ezen túlmenően hivatkozott arra, hogy az alperes annak bizonyítására, hogy a felmentési okiratot 2023. március 14-én postai levélküldeményként feladta a felperes címére, tanú tanúkenti meghallgatását kérte, majd később bizonyítási indítványát visszavonta. A felperes álláspontja szerint ez egyértelműen igazolja, hogy miközben az alperes azt állította, hogy a felmentési okiratot 2023. március 14-én postai levélküldeményként feladta a felperes címére, ezt bizonyítani nem tudja és nem is akarja. A felmentési okirat ezen kívül egyértelműen igazolja, hogy az alperes a közalkalmazotti jogviszonyt három hónap felmentési idővel akarta megszüntetni.

[48] 2023. január elején a tanszékvezető utasítására a tanszéki ügyintéző a felperes akarata, tudta és beleegyezése nélkül bejelentette az alperes HR osztályán, hogy a felperes meg kívánja szüntetni a közalkalmazotti jogviszonyát. Ezt követően a tanszékvezető 2023. január 12-én kelt levelében arra kérte a felperest, hogy egy dékánnak címzett elektronikus levélben jelentse be a közalkalmazotti jogviszonyának megszüntetésére irányuló szándékát. Ennek a kérésnek a felperes nem tett eleget, tekintettel arra, hogy nem akarta megszüntetni a közalkalmazotti jogviszonyát. A felperes annak, hogy nem akarja megszüntetni a közalkalmazotti jogviszonyát és eleget kíván tenni a közalkalmazotti oktatói jogviszonyából eredő órátartási kötelezettségének a 2023. január 26-i tanszékvezetővel folytatott személyes megbeszélésen is kinyilvánította, amelyet a tanúvallomásában megerősített.

[49] Ezen túl a felperes mindvégig következetesen állította, hogy elvégezte a munkáját és teljesítette a jogviszonyából származó kötelezettségeit. A felperes kötelező óraszámát heti nyolc óra, ami legfeljebb 25%-kal csökkenthető a Humánpolitikai Szabályzat 51. § (1) bekezdése alapján. A tanszékvezető a tavaszi szemeszter tekintetében az egyetem Humánpolitikai Szabályzatával ellentétesen 100%-kal csökkentette a felperes órátartási kötelezettségét azáltal, hogy az összes, a felperes által oktatott órát elvette a felperestől. A felperes szerint az alperesnek a munkáltatói foglalkoztatási kötelezettségének megfelelően a felperes, mint munkavállaló részére képzettségének megfelelő tanórákat kellett volna adnia annak érdekében, hogy a felperes az oktatói státuszából adódó, törvény által előírt órátartási kötelezettségét teljesíthesse. A felperesnek lehetősége lett volna eleget tenni az oktatási kötelezettségének, erre az alperes szabály-, és törvényellenesen nem adott neki lehetőséget.

[50] Ezen túlmenően a tanszékvezető munkairányítói jogköréből fakadó kötelezettsége ellenére sem készített a felperes részére munkaköri leírást a tavaszi félévre, holott annak még az őszi félév végén el kellett volna készülnie. A felperes folyamatos munkavégzését az is igazolja, hogy az alperes az elvégzett munka ellenszolgáltatásaként illetményt fizetett számára, majd 2023. március 16-tól mentesítette a munkavégzés alól (lásd felmentési okirat). A Magyar Államkincstár által kiállított közalkalmazotti igazolás is azt bizonyítja, hogy a felperes munkaviszonya teljes időtartama alatt folyamatos volt a munkavégzés, ugyanis az igazolás „a közalkalmazotti jogviszony fennállása alatt munkában nem töltött idő” sora üres, azaz a felperesnél ilyen időszak nem került feltüntetésre. Az igazolás a felmentési okirattal összhangban azt is bizonyítja, hogy a felperes

munkaviszonyának megszüntetésére alperes szándékának megfelelően, 2023. augusztus 15-ével került sor.

[51] Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult. Hivatkozásképpen előadta, hogy az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban a másodfokú bíróság iránymutatása alapján részletes kiegészítő bizonyítási eljárást folytatott le, majd a lefolytatott bizonyításból helytálló jogi következtetéseket vont le. Kifogásolta, hogy a felperes egyebekben a fellebbezésében konkrét jogszálysértést nem jelölt meg.

[52] Bár az alperes nem nyújtott be fellebbezést az ítélet ellen, továbbra is fenntartja, hogy a felmentési okirat a felperes részére és helyes lakcímére megküldésre került. Fenntartja a korábbi ellenkérelmét is, kiemelve, hogy a peres felek a felperes előzetes kérése, majd ráutaló magatartása tudomásulvétele mellett megszüntették a jogviszonyt, így ebből az okból kifolyólag az Mt. 22. § (4) bekezdése alapján az alaki feltételek megsértése nem eredményezhetett jogellenességet.

[53] Az alperes álláspontja szerint a felperes fellebbezésében előadottak semmilyen jogi relevanciával nem bírnak a jogviszony egyes elemeinek a vizsgálata körében. A megismételt eljárásban feltártak szerint a felperes a felmentése megküldéséig a 2022/2023. tavaszi szemeszterben ténylegesen már semmilyen munkát nem végzett az alperesnél, függetlenül attól, hogy a felmentés alperes részéről történő megküldésére már a szemeszter kezdetét követően került sor, miután a felperes nem erősítette meg az alperes felé írásban az előzetesen megbeszélt kért nyilatkozatot. A felperes 2023. március 16. napjával bezárólag díjazásban is részesült.

[54] A szabadság kiadása, illetve azzal kapcsolatos bármely anyagi igény vizsgálata egyebekben nem tartozik jelen perre, részben ezen tárgyban az elsőfokú bíróság előtt a felperes másik peres eljárást is kezdeményezett, amely jelen ügy elbírálásáig felfüggesztésre került.

[55] A felperes egész eljárásával összefüggésben hivatkozott az Mt. 6. § (1) bekezdésében foglaltakra, miszerint felróható magatartására előnyök szerzése végett senki nem hivatkozhat. Az egész folyamat azzal indult, hogy a felperes maga kérte a jogviszonya megszüntetését, illetve miután az akkreditációs nyilatkozatát az alperes előzetes tájékoztatása nélkül másik intézményben adta le, pontosan számolnia kellett az ehhez fűződő esetleges jogkövetkezményekkel. A jogviszony sorsa tekintetében nem csak a felperes által a megismételt eljárásban előadottak teljes életszerűtlenségének volt jogi jelentősége, azaz bár nem kapott munkaköri leírást, nem szerepelt az órarendben, nem voltak oktatói feladatai, doktorandusz hallgatója, nem kapott utasítást a felettesétől, kutató munkát az alperes részére és érdekében nem végzett, a vizsgaidőszakban már nem vizsgáztatott, nem kapott a felmentés közlését követően díjazást sem, mindezeket sem szóban, sem írásban egyetlen egyszer

senkinek sem kifogásolta, ám ő mégis folyamatosan bejárt és a könyvtárban kutatott. Kiemelte a felperes azon nyilatkozatát, hogy „én úgy emlékszem, mintha a dékán úr célzott volna arra, hogy a tanszékvezetőmmel ők átbeszélték a dolgokat és a Alperes1 a továbbiakban nem tervezi a foglalkoztatásomat. Úgy emlékszem, hogy azt mondta, hogy el fogja indítani a folyamatot a megszüntetésre és azt le fogjuk zongorázni. Megkérdezte, hogy tudomásul veszem-e a munkaviszonyom megszüntetését, én azt mondtam, hogy nem tudom, hogy van-e ilyen szabály, de ha igen, akkor tudomásul veszem, és megkérdezte azt is, hogy nem kívánok-e visszakoyni és ismételtlen leadni a nyilatkozatomat a Alperes1-nél, tehát ott maradni. Én mondtam a dékán úrnak, hogy nem szoktam visszakoyni, de megköszöntem a felajánlását (9. számú jegyzőkönyv).” A fentiek alapján az alperes részéről nem volt kérdés, hogy maga a felperes sem kívánta fenntartani a jogviszonyát, azt a megszüntetés tudomásul vette, melyet a tanszékvezető tanú meghallgatása is megerősített.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[56] A fellebbezés – az alábbiak szerint – megalapozatlan.

[57] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a szükséges, egyben elégséges bizonyítást lefolytatta, az alapján helyesen állapította meg a tényállást és a megfelelő jogszabályi rendelkezések helytálló alkalmazásával, a bizonyítékok okszerű mérlegelésével hozott döntése is érdemben helyes, ezért azt a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján – a jogi indokolás kismértékű megváltoztatásával, mely kizárólag a munkaviszony megszüntetés időpontjára vonatkozik, egyebekben helyes indokainál fogva – helybenhagyta.

[58] A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét az erre irányuló fellebbezési kérelemre, ellenkérelemre azok korlátai között gyakorolta. A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörének korlátait a fél által megjelölt jogszabálysértések szabják meg (BDT2019.4084). Mindezek alapján a másodfokú eljárásban erre irányuló fellebbezés hiányában nem volt vitatott az, hogy az alperesi felmondás nem került közlésre a felperessel. A másodfokú eljárásban kizárólag az volt vitatott, hogy megvalósult-e az írásban közölt felmondás hiányában az Mt. 22. § (4) bekezdése, azaz a jognyilatkozat a felek egyező akaratából teljesedésbe ment-e.

[59] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltak szükségtelen megismétlése nélkül a fellebbezések kapcsán az alábbiakra mutat rá:

[60] A Kúria precedensképes Pfv. 20.459/2023/5. számú határozata szerint a bírói mérlegelés felülbírálatának általános kizárása és a nyilvánvalóan okszerűtlen esetekre való korlátozása csak a felülvizsgálati eljárásban érvényesülő szabály, a másodfokú bíróság szabadon felülmérlegelheti a beszerzett bizonyítékokat. A másodfokú bíróság a Pp. 369. § (3) bekezdés a) pontja értelmében a bizonyítás eredményét okszerűtlennek minősítve

felülmérlegelheti az elsőfokú bíróság által beszerzett bizonyítékokat, akkor is, ha az elsőfokú bíróság mérlegelését nem tekintette nyilvánvalóan okszerűtlennek.

[61] A felperes fellebbezésében alaptalanul kifogásolta a bizonyítás eredményének mérlegelését. Az elsőfokú bíróság a Pp. 279.§ (1) bekezdése alapján eljárva a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak az egybevetése alapján állapította meg, a bizonyítékokat a maguk összességében értékelte és a meggyőződése szerint bírálta el. A bizonyítékok összességében történő mérlegelése során arra kell elsősorban figyelemmel lenni, hogy a bizonyítékok jelentős többsége koherensen illeszkedik-e egymáshoz és az alátámasztja-e az ítéletben megfogalmazott tényállításokat. Ennek a követelménynek az elsőfokú bíróság ítélete egyértelműen megfelelt. Nem volt fellelhető olyan iratellenes, logikátlan, kirívó okszerűtlen, illetve okszerűtlen megállapítás, amely a másodfokú bíróság számára a bizonyítékok felülmérlegelését szükségessé tette volna.

[62] Az Mt. 22. § (4) bekezdése szerint az alaki kötöttség megsértésével tett jognyilatkozat – ha e törvény eltérően nem rendelkezik – érvénytelen. Az érvénytelenség jogkövetkezménye nem alkalmazható, ha a jognyilatkozat a felek egyező akaratából teljesedésbe ment.

[63] A fenti jogszabályhely mind az egyoldalú, mind a kétoldalú jognyilatkozatok tekintetében biztosítja az alaki kötöttség megsértése miatti érvénytelenség jogkövetkezményének az elmaradását akkor, ha az arra hivatkozó fél, jelen esetben az alperes, bizonyítani tudja, hogy a jognyilatkozat a felek egyező akaratából teljesedésbe ment. Ez utóbbi fordulat azt jelenti, hogy mindkét fél a jogviszony megszüntetésének megfelelő magatartást tanúsít. Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy ez a perbeli esetben megvalósult.

[64] A másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy a munkavállaló magatartása volt az, amely elindította a munkaviszony megszüntetés folyamatát: egyrésztől azáltal, hogy jelezte az Intézményl való mellékállásának főállású jogviszonnyá válását és azt, hogy az Intézménylen adta le az akkreditációs nyilatkozatát, másrésztől pedig arra tekintettel, hogy a felperes a tanszékvezető kérdésére több alkalommal is úgy nyilatkozott (2022. novemberében és december 20-án), hogy részmunkaidőben sem tud maradni az egyetem.

[65] Minkét fél előtt ismert volt, hogy két főállású jogviszonyra a Humánpolitikai Szabályzat alapján nincs lehetőség, továbbá az is, hogy az akkreditációs nyilatkozat csak egy helyen adható le, melynek különös jelentősége van az egyetemi működés tekintetében: az Flt. perbeli időben hatályos 26. § (3) bekezdése szerint az oktató – függetlenül attól, hogy hány felsőoktatási intézményben lát el oktatói feladatot – az intézmény működési feltételei meglétének mérlegelése során egy felsőoktatási intézményben vehető figyelembe. Az oktató, írásban adott nyilatkozata határozza meg, hogy melyik az a felsőoktatási intézmény, amelyiknél figyelembe lehet őt venni. Önálló felmentési indokként szabályozza az Flt. 31. §

(5) bekezdés c) pontja, hogy a munkáltató rendes felmondással, illetve felmentéssel az oktatói munkakörben történő foglalkoztatást megszüntetheti, ha az oktató a 26. § (3) bekezdés szerinti nyilatkozata alapján az intézmény működési feltételeinek mérlegelése során az intézményben nem vehető figyelembe. E pont esetében a munka törvénykönyve és a közalkalmazotti jogállásáról szóló törvény munkaviszonyra, illetve közalkalmazotti jogviszonyra vonatkozó rendelkezései közül a felmondási-, illetve felmentési időre, illetve a végkielégítésre vonatkozó rendelkezéseket nem kell alkalmazni.

[66] A felperes a 8. számú jegyzőkönyvben elismerte, hogy tisztában volt azzal, hogy amennyiben egy másik helyen kerül leadásra a nyilatkozat, akkor a korábbi helyen a nyilatkozat hatályát veszti. Előadása szerint 2022. őszén adta le az akkreditációs nyilatkozatot az Intézményben. Elmondta, hogy azzal tisztában volt, hogy az akkreditációs nyilatkozat hatálytalanítása a jogviszony megszüntetését vonhatja maga után. Maga mondta el azt is, hogy az Intézmény szabályzata szerint, aki a doktori iskolát vezeti, az nem lehet főlállásban, így áttették főállásba a státuszát. Előadása szerint 2022. december 1-jén lett főállású oktató az Intézményben.

[67] Mindezek alapján megállapítható, hogy a felperes mindvégig tisztában volt az akkreditációs nyilatkozat másik egyetemre való átvitelének következményeivel és azzal, hogy ez a munkaviszonyának megszüntetéséhez vezet. Ezt alátámasztotta saját nyilatkozata, mely azt igazolja, hogy ismerte a szabályokat, de azokról a tanszékvezető és a dékán is több alkalommal szóban és írásban is tájékoztatta. Csak a munkaviszony megszüntetés módja volt kérdéses. A felperes a közös megegyezéssel munkaviszony megszüntetéséhez nem járult hozzá, végül az alperes egyoldalúan szüntette meg a munkaviszonyt, mely nem volt vitatott, miként az sem a másodfokú eljárásban, hogy ezt az alaki kötelezettség megszüntetésével tette.

[68] Az egyetemi oktató foglalkoztatási jogviszonyból származó jogait és kötelezettségeit az FIt. 26. § (1)-(2) bekezdése szabályozza. E szerint az oktató a heti teljes munkaidejéből – két egymást követő tanulmányi félév átlagában – egyetemi vagy főiskolai tanári munkakörben legalább heti nyolc órát köteles a hallgatók felkészítését szolgáló előadás, szeminárium, gyakorlat, konzultáció megtartására (a továbbiakban: tanításra fordított idő) fordítani. Az oktató munkaideje legalább húsz százalékában tudományos kutatást folytat, továbbá a hallgatókkal való foglalkozással, tudományos kutatással le nem kötött munkaidőben – munkaköri feladatként – a munkáltató rendelkezései szerint ellátja mindazokat a feladatokat, amelyek összefüggnek a felsőoktatási intézmény működésével és igénylik az oktató szakértelmét. A tudományos kutatási tevékenységre vonatkozó adatokat a Magyar Tudományos Akadémiáról szóló 1994. évi XL. törvény 3. § (1) bekezdés o) pontjában meghatározott nemzeti tudományos bibliográfiai adatbázisban rögzíteni kell. A munkáltató a tanításra fordított időt – a foglalkoztatási követelményrendszerben meghatározottak szerint – legfeljebb negyven százalékkal megemelheti, illetve legfeljebb huszonöt százalékkal csökkentheti.

[69] Tehát a felperes magatartása miatt indult meg a munkaviszony megszüntetés folyamata, ráadásul a felperes a szóbeli egyeztetés alkalmával kétszer is megerősítette, hogy

nem tud maradni az alperesi intézménynél, ezért az alperes kénytelen volt a 2022/2023. tanév második félévében a felperesre kiosztott órákat átosztani és a felperes munkaköri feladatait átszervezni. Az alperes többször felszólította a felperes a munkaviszony megszüntetésére. A felperes a 2022/2023. második tanévre sem órarendet, sem munkaköri leírást nem kapott, előadása szerint (8. számú jegyzőkönyv) január végén szembesült azzal, hogy decemberen az óráit átadták egy másik oktatónak. Mindezek folytán a felperes lényegében a 2022/2023. tanév második félévében egyáltalán nem végzett munkát, csak állította, hogy ellátott kutatási feladatokat a könyvtárban, ezt azonban bizonyítani nem tudta. Tény azonban, hogy a felperes 2023. március 16-ig még részesült illetményben, ezt követően azonban illetményt sem folyósítottak számára, semmilyen munkaköri feladatát nem látta el, így a munkakörének lényegét jelentő oktatási, vizsgáztatási, kutatói feladatokat, témavezetői feladatokat sem. A felperes munkavégzésre nem jelentkezett, ha végzett bármilyen kutatási tevékenységet, akkor az nem az alperes érdekében történt. A felek között a kommunikáció 2023. február 15-én teljes mértékben megszűnt, a munkaviszonyból származó jogok, kötelezettségek, így az együttműködési, rendelkezésre állási, munkavégzési-foglalkoztatási-, munkabérfizetési kötelezettség nem valósultak meg. A felperes a 8.számú jegyzőkönyvben elismerte, hogy nem volt semmilyen kommunikáció a felperes és az egyetem vezetése között, és hogy sem írásban, sem szóban nem kifogásolta ezeket a dolgokat. Mindeközben a felperes főállásban dolgozott az Intézménynél, volt fizetése és előadása szerint elég dolga is.

[70] Az elsőfokú bíróság helyesen értékelte az írásbeli levelezést, mely összhangban állt a tanúvallomásokkal és helyesen értékelte a felperes saját, önellentmondásos nyilatkozatait is, köztük azt, amelyben a felperes úgy nyilatkozott, hogy már nem érdeklődött a jogviszony sorsáról („Az alperestől márciusra úgy emlékszem, hogy még fél hónapra kaptam illetményt, de utána már nem érdeklődtem náluk a jogviszonyom sorsáról” - 9. számú jegyzőkönyv). A felperes továbbá úgy nyilatkozott, hogy a dékán arról tájékoztatta, hogy el fogja indítani a folyamatot a megszüntetésre és azt le fogják zongorázni. „Megkérdezte, hogy tudomásul veszem-e a munkaviszonyom megszüntetését, én azt mondtam, hogy nem tudom, hogy van-e ilyen szabály, de ha igen, akkor tudomásul veszem és megkérdezte azt is, hogy nem kívánok-e visszakozni és ismételten leadni a nyilatkozatomat a Alperes1-nél, tehát ott maradni, én mondtam a dékán úrnak, hogy nem szoktam visszakozni, de megköszöntem a felajánlását”. A felek között 2023. március 16-tól semmilyen közalkalmazotti jogviszonyból származó joggyakorlás és kötelezettségteljesítés sem élt, a felek felhagytak mindezekkel.

[71] A felperes megalapozatlanul hivatkozott az előadása szerint vele nem közölt felmondásban szereplő felmentési időre, tekintettel arra, hogy miután a felmondás nem került a felperessel közlésre, így az abban szereplő felmentési idő sem került közlésre, ugyancsak irrelevánsak a munkáltatói igazolások és annak tartalma, melyet csak 2023. szeptember elején vett kézhez a felperes. Megalapozatlanul hivatkozott a felperes a szabadságra is, a 2023. március 16. napjáig járó szabadság kiadása a munkaviszony megszüntetése szempontjából irreleváns, mert a felperes 2023. március 16. után sem teljesítette egyáltalán a munkaköri kötelezettségeit, holott ekkor nem volt szabadságon: nem jelentkezett munkára, nem végzett munkát, nem látta el a munkaköri feladatainak lényegét jelentő oktatási, vizsgáztatási tevékenységét, a kutatói tevékenység elvégzését nem tudta bizonyítani és témavezetői feladatai sem voltak. A felek ettől az időponttól nem is keresték egymást semmilyen formában, a közalkalmazotti jogviszonyra jellemző szoros, bizalmi kapcsolat ekkor már nem állt fenn. Az alperes nem teljesítette foglalkoztatási és munkabérfizetési kötelezettségét. Az

alperes nem a felperes oktatási feladatát csökkentette, hanem a foglalkoztatási kötelezettséget nem teljesítette.

[72] A felperes az 5. számú jegyzőkönyvben azt állította, hogy a felmentési idő alatt is ugyanúgy végezte a munkáját, mint az előtt, ez azonban nyilvánvalóan nem valós. A tanszékvezető egyértelműen cáfolta, hogy a felperes bármilyen munkát végzett volna, előadása szerint ez csak rajta keresztül valósulhatott volna meg. Az nem volt vitatott, hogy a felperes nem oktatott, nem vizsgáztatott, nem volt témavezetése, azt pedig, hogy az alperes érdekében kutatott volna, nem bizonyította.

[73] Mindezek alapján megállapítható, hogy az alperes egyoldalú jognyilatkozata szüntette meg a munkaviszonyt 2023. március 16-án, ezen egyoldalú jognyilatkozat írásban nem került közlésre, így a munkaviszony megszüntetés a korábbi szóbeli tájékoztatásoknak megfelelően ráutaló magatartással történt, azonban a felperes ezt elfogadta, tudomásul vette, maga sem jelentkezett munkavégzésre, a bére kifizetése érdekében, a felek között a munkaviszonyra jellemző szoros bizalmi kapcsolat már korábban megszakadt, de ezt követően semmiféle kommunikáció, együttműködés nem volt a felek között, a munkavégzés nem valósult meg. A munkaviszonyból származó alapvető kötelezettségek hiányoztak, a munkáltató nem teljesítette foglalkoztatási és munkabérfizetési kötelezettségét, a munkavégzéshez szükséges feltételeket nem biztosította, utasításokat nem adott (Mt. 51.§), míg a munkavállaló a munkára jelentkezési, rendelkezésre állási és munkavégzési kötelezettségét (Mt. 52.§) mulasztotta el, a munkakörének ellátásához szükséges bizalomnak megfelelő magatartást nem tanúsította. A felperes és közvetlen felettese, a tanszékvezető utoljára 2023. január 26-án beszéltek, a dékán utolsó levele a felperesnek 2023. február 15-i, arra a felperes – holott felhívást tartalmazott – nem válaszolt.

[74] A felperes a 8. számú jegyzőkönyvben elismerte, hogy nem volt semmilyen kommunikáció a felperes és az egyetem vezetése között, és hogy sem írásban, sem szóban nem kifogásolta ezeket a dolgokat. A felperes munkavégzésre nem jelentkezett, ha végzett bármilyen kutatási tevékenységet, akkor az nem az alperes érdekében történt. A felperes mindeközben teljes állásban dolgozott az Intézményben, ahol az akkreditációs nyilatkozatát is leadta, mindennapi megélhetését ebből a jövedelemből fedezte, az alperessel fennálló jogviszonyáról nem érdeklődött, a jogviszony megszüntetését tudomásul vette.

[75] Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság a rendelkező részben foglaltak szerint határozott.

Záró rész

[76] A sikertelenül fellebbező felperes a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles a pernyertes alperes másodfokú perköltségét megfizetni, melynek összege az alperes

költségfelszámításán és a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (1) és (4) bekezdésén alapul.

[77] A fellebbezési illeték összege az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdésén alapul. A tárgyi költségfeljegyzési jogos perben le nem rótt fellebbezési illetéket a felperes munkavállalói költségkedvezménye folytán, a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján a Magyar Állam viseli.

[78] A másodfokú bíróság a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[79] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Pp. 375. § (2) bekezdése kizárja.

Budapest, 2026. június 25.

dr. Vajas Sándor s.k.
dr. Laczó Adrienn Lilla s.k.
a tanács elnöke
bíró

dr. Kulisity Mária s.k.

előadó bíró